

БИБЛЕЙСКАТА
АНТРОПОЛОГИЯ И
МЕДИЦИНАТА

стр. 4-5

ИЗКУСНИТЕ НАШИ
ИЗКУСИТЕЛИ

стр. 6

ЗА ИНДИВИДУАЛНОТО
РЕЛИГИОЗНО
ОТКРОВЕНИЕ

стр. 7

ПЛАНИНАТА НА ПРЕОБРАЖЕНИЕТО

„Преображение Господне“. Руска икона от XVIII в.

Планината Тавор – планината, на която е станало славното Христово Преображение, обикновено на иконите се изобразява като скалист връх. Всъщност тя е идеална куполова форма. Висока е 588 м и склоновете ѝ са пълно покрити с дъбове и орехи. Много събития са свързани с планината Тавор, защото тук се срещат различни пещища и тя е важен стратегически пункт.

Векове наред на планината Тавор са били запалвани огньовете, които оповестявали началото на месец, започването на празника, наблюдаващата опасност; тук са ставали велики сражения. През 53 г. пр. Р. Хр. на планината Тавор се води тежка битка между верите и римляните, която завършва с победа на верите. Но 13 години по-късно вярските войски са разбити в помощното на планината. След още едно столетие Тавор отново става арена на ярващи битки. Когато римските легиони разгромили вярските владения в Галия, те отстъпили към планината Тавор и се скрили там в крепост, построена от губернатора на Галия Иосиф Матитику (известния историк Иосиф Флавий) още пре-

ди началото на востанието. Тя била обградена с трикопелерова крепостна стена и ров. Но вадите в кладенците свършили и востанието започнали преговори с римляните. Римският военачалник обещал да помилва всички, които излядат от крепостта. Когато обаче верите напуснали обущестото си, всички били разпънати на кръст.

През IV в. на Тавор е построена първата византийска църква „Преображение Господне“. Тя е разрушена от персите през 614 г. През 1099 г. кръстоносците издигат тук божовски манастир, който през 1113 г. е изгорен от сарацините. Са. обител е възстановена, но малко е унищожена от настъпващите мюсюлмани през 1212 г. От тогава до XVI в. на планината Тавор няма християнско присъствие.

Днес на Тавор има две църкви – базилика „Преображение“, построена от францисканците, и православен храм „Св. Илия“. В деня на Преображение Господне хиляди поклонници се изкачват на върха на планината Тавор. Според местно предание на този ден от планината се вдига облак, който се разтваря в небето.

С молитва за децата
на България

На 3 юли в София отново бяха събрани първите чудотворни икони на св. Богородица от Трътле, Троянския и Бачковския манастир. Те бяха транспортирани до столицата под усилено полицейска охрана. Придружаваха ги представители на монашеските братства на трите им старопригизилни манастири.

Хиляди вярващи се бяха събрали на площада пред патриаршеската катедрала „Св. Александър Невски“, за да участват в молбена за запазване на православното християнско семейство, за възвръщане на вероучението в училищата, за преподаване на децата и младежите от верни вливания, секти и наркотици и за благословение на децата на България пред свещените изображения на Божията Майка.

Лично Негово Светейшество Българският патриарх Максим оглави молбена, в която взеха участие синодалните архiereи, синодални БПЦ, свещенослужители и монаси от цялата страна.

По време на молбена Светейният патриарх Максим произнесе специална молбена за случая молвата към Божията Майка: „О, Пресвета Богородице Деве, премоислудна Майко, усърдна Молителко, ревностна Пазителко, всегладна Закрилнице, бърза Заступнице, несприятна Утешителнице! Смирена се прекланяме пред твоите свети чудотворни икони и т умишлене, вярна, надежда и любов ти Алексис; мислещо поедини на твоите раби и т востанито си ходатайство молих Христа Бога немощните да те украсят, благодарите да изкушава, безгънните и заблудилите се да нишптит, умшните се да утвърдят в истинската православна вяра, да просвета

ума им, да освети чръстмата им и да укрети водата им, да неотклонно да следват Пътя на Истината, Мира и Любовта! О, Пресвета Майко Божия, даруй утеша на страдащите от различни издвляни на плътта и душата, дай им да познат силата на покаянието и Божията благодат, за да се върне мирът в сърцата им! Предпавай ги от обкръжаващите ги съблазни и от всяко изкушение!

О, всемислудна Богородице, чуй нас, които ти се молим, яви милостта си над православните християни и моли твои Син и наш Бог да се избавим от всяко зло обстоятелство и да прославим Светата Единосъщност, Житворната и Неразделна Троица, сега и винаги, и вовеки всяко! Амин!

Накрая първоиерархът на БПЦ прочете пред насроболято се множество и представителите на мещите специално Патриаршеско и сино-

дално послание за загрижеността на родината ни Църква за здравето, бъдещето и духовното развитие на българските деца. Произчува амволастелства за клири, управниците и народа.

На молбена присъства вицецерементарите Мелхия Пучушев и Девисл Василев, министрите Николай Василев, Емили Масларова, Миглена Тачева и Петър Муфтачиев, директорът на Церквата „Всепригодна“ към МС проф. Иван Желев, народни представители, общественици. След като трите чудотворни икони бяха внесени в храма, дълга опашка от желаещи да се поклонят на светните се проточи от храма към бродовата „Цар Обоводител“. Духовници, монаси, монахини, родители, деца, млади и стари свързаха глави пред чудотворните образи и се помолиха за своите деца и всички деца на България.

На стр. 2

Всеки символ е център на Родината, славно минало и национална гордост – става дума за Мадарски конник, хълма Шаревци, кирилската и българската риза, но най-голям пресвят, и приоритет за символ на България трябва да има Рилският манастир, защото там осени че с скъранен духот, там има и необикновена святост, която привлича милиди и милиони граждани на света, за да се поклонят пред негледените мощи на всебългарски светци се. Йоан Рилски, който даде светлота на величествената планина, дава на света името си.

Всеки от избраните символи има своето значение и предимство, и всички те са свързани с историята на страната ни, имат своето място в историята ни, подкрепят величето, историческата отговорност и принасят си към славното ни минало.

Мадарският конник е единствените скалени релефи в Европа от арматурата Средновековието, изсечени върху отвесна скала на височина 23 метра. Това е уникален паметник от историческо значение, вписан в списъка на Световното културно и природно наследство. И той повдигава своенавно и героично минало на Родина ни.

Кирилската створена от св. братя Кирил и Методий, с културно творчество, което утвърди славянските народи в числото на културните народи на Европа и има величавост за проявите своите таланти в областта на възраста, книжовността, писмеността, богословството и просветното дело, за да не изгледне до висотата на „Златния век“ – за българската държавност, до присмемта на християнската вяра от всички славяни – моравци, руси и др. А през времето на петковско робство да зазали български народ от загубване на своята идентичност.

Врх Шаревци, един внушителен паметник от Врховото българско наследство, свидетел на големите исторически победи на

българските щаре и народ, център на книжовността и благолепността на българските царе. Там парете Калоян, Иван-Асен Втори, Иван Александър и др. издигнаха авторитета на востоятелни ни. Там се Патриарх Евтимий и св. Теодосий Търновски итражда прославената ни книжовност, за да стигне тя до славянска Русия, където маните българци се. Кирилан, митрополит Киевски, и Григорий Цабак да полагат основите на релакта духовност и книжовност. Свела това те спасява хълма българската вяра и Шърва, чрез таксидно-литургическите ритуали на поробеното ни Отечество богобуждени и други кирилци, за да се запази българското слово.

Розовото масло – слава и гордост на България. Незнайно кога и как е дошла в страната ни, но първоначално българските ариятна почва в Казанлъкската долина, и до декоративно градинско цветче през преработване да се превърна в ароматно розово масло, което от 19-и век започва да завладява света със своето уникално благоухание. А сега спечели с аромата си и божествената си аромат слава и гордост за българщината ни българска земя.

А какво да каже за **Рилският манастир**, велик каменист си стени към небето, който заедно с величествената планина на Рила пази български дух чрез светоста на основателя си – преподобния пустиник св. Йоан Рилски. Величавото Божие жилище, което свети вече повече от 1000 години и дава благословеността на народа ни, а той живи по се отпаване със своето доверие и обич за неговата гаврелка и помож. И ако трябва да запаметим си св. обителта, а сега, като слушаме и гледам предаването по телевизията за избор на българския символ, не сме изненадан от резултатите, защото от гласувалите за символите повечето може би са отдалечени от възраста, тях ги интересува материализацията, а не това, което живи слава, а „Духът е, който животворя“ (Йоан. 6:63) и той е запазен зад стените на св. обителта, а сега, като слушаме по красивия храм на светещи, този дух витае в храма и пещерата на св. Йоан. В библиотеката, в килитата, където са пребивавали и пребивават в килитата ревностни духовници, които непрекъснато отпратват молитви към Бога и Неговата Майка, към закрилника

Духът е, който животворя

на битки, победи, величие, но в тях няма спасител, който пристъпя или гледа на тях, озарен от силата, която са имали във времето си.

Но това, което излъчва Рилският манастир, най-вече съветоста на омирненост си от негледените мощи на преобладаващи български наш отечество Йоан, на когото народът ни е дал знаменитото име Отец, а не предимно Отечеството – Отечеството. Е, ден на отец, на нашия баща и молитвеник през престола на Бога, е най-голямата привилегия на народа ни към него. Ние, които повече от 50 години на биеме под тираната на атисма и комунизма, а сега, като слушаме и гледам предаването по телевизията за избор на българския символ, не сме изненадан от резултатите, защото от гласувалите за символите повечето може би са отдалечени от възраста, тях ги интересува материализацията, а не това, което живи слава, а „Духът е, който животворя“ (Йоан. 6:63) и той е запазен зад стените на св. обителта, а сега, като слушаме по красивия храм на светещи, този дух витае в храма и пещерата на св. Йоан. В библиотеката, в килитата, където са пребивавали и пребивават в килитата ревностни духовници, които непрекъснато отпратват молитви към Бога и Неговата Майка, към закрилника

си – светца Йоан Рилски. А знаете ли какви големи молитвеници са били някои от монасите.

Аз помня братята от преди повече от 60 години, още като ученик в Семеновград, когато през ваканциите отивахме да лежим на клиростеца в манастира. Тогава, около 1944-1945 година, там имаше повече от 60-70 души монаси, а на 28-и януари и в началото на 1945 г. те били повече от 200. Представте си каква чужда картина се разкрива тогава и какво прекрасно печалогенение се принасяло тогава, вълнуващо се излизала в лятинно шестие от храма, за да отидат в транспортата за отпад.

Един тържествено камбаните, отпер отворите ударите си клепалото, върви монах със запален свещник, носи се принасящата икона, вълнуващо се изпълнен с благоухания мирис на тамни, който се излъчва от ризата-кадилниши, всички път тръгват на празника, монасите дима по двама в редици преминават през двора, измугват върви след тях обичени в лилява мантия, и всички се изкачват по стълбите, за да влязат смиренно в транспортата и да се нахвърлят със скромна обид. А днес в такава дилма участват едва десетина монаси...

Тук е редно да припомним колко е казала Спасителят на Свети ученици, когато са били още малко на този свят: „Не бой се малко стадо, над многото ни не поставя!“ Сега времето се преходило, но макар и малко, монасите отпратват горещи молитви към Бога и Неговата Майка, към закрилника

нази стадо и върватиче, за да се преодолее временните смущения и живота на българци. И така те внасят живот в тази крепост на джва и вяра. Защото, ще дойде време, и кирилци пак ще приютят верните сво че да, за да прославят свои отец и покровител.

Защо сега е така? Защото върата ни е слаба, атисемел е помрачен през изминалите години огъня, който гореше тогава в сърцата ни, и ние виждаме на Бога, за въртата ни, познание добро и зло, и защото имаме страх Божий... А сега кои на наши децата и внуците ни, като икономично роученостето от училището? И нека не се чудим, че учениците пълнят дискотеките, където стои алукошават от тютюна, пушат и употребява на дрога, че посещават кръмци, където непълнолетни се оминат със спиртни напитки, където няма нищо хубаво, на което да се научат децата ни.

Ето, затова Рилският манастир е на много място в класирана на символите. Близко един милион са гласували и поом повече не са дали своите гласове за Рилският манастир, то явно е кой са гласували – тези, които имат знание за светоста на обителта, за силата и обаяването на отец на народа ни, за красотата и величето на всички в България и величествената йона на планината, която придала в своите обителни монастир, закрилник да светца в молитва и пост, в упование на Бога и за прослава на Божеството им.

Был съм стотинци пъти в светата обител като ученик и студент, като писец, като поклонник, но няма да забравя това, което стана в манастира на Велеският патриарх Атингаор, навкъде около 1970 г. Разговоряхме много по докато се свърши един стаж и той ми каза: „Какво е това чудо? Виждам, какво те чл и изповядно от Бог, а днес е тази година планина. Радока това нещо се среща по света – на над 1000 м височина в джипите на планината да се срещне такава светина. Писате я, синко! Тя ви е спасила и

време на робството, и пак ще ви пази, докато този еден светци е в храма.“ Това бе признание на един голем духовник, който е бил на много места по света, но толкова очарование никъде не е видел и преживял.

Много хора, хляди, минават на поклонение, но издана – на разходка, за различените. Милди чудесни от всички краища на света, дори японци, корейци, китайци, остават прелестани от красотата и величето на манастира. Оси при излизането през Дуинската порта те са погълнати от това, което виждат очите им, и дълго ще помнят преживяното.

А какво да кажем за нашите българци? Младши са тези, които съветстват от тютюна, пушат и употребява на дрога, че посещават кръмци, където непълнолетни се оминат със спиртни напитки, където няма нищо хубаво, на което да се научат децата ни.

Ето, затова Рилският манастир е на много място в класирана на символите. Близко един милион са гласували и поом повече не са дали своите гласове за Рилският манастир, то явно е кой са гласували – тези, които имат знание за светоста на обителта, за силата и обаяването на отец на народа ни, за красотата и величето на всички в България и величествената йона на планината, която придала в своите обителни монастир, закрилник да светца в молитва и пост, в упование на Бога и за прослава на Божеството им.

Был съм стотинци пъти в светата обител като ученик и студент, като писец, като поклонник, но няма да забравя това, което стана в манастира на Велеският патриарх Атингаор, навкъде около 1970 г. Разговоряхме много по докато се свърши един стаж и той ми каза: „Какво е това чудо? Виждам, какво те чл и изповядно от Бог, а днес е тази година планина. Радока това нещо се среща по света – на над 1000 м височина в джипите на планината да се срещне такава светина. Писате я, синко! Тя ви е спасила и

време на робството, и пак ще ви пази, докато този еден светци е в храма.“ Това бе признание на един голем духовник, който е бил на много места по света, но толкова очарование никъде не е видел и преживял.

Много хора, хляди, минават на поклонение, но издана – на разходка, за различените. Милди чудесни от всички краища на света, дори японци, корейци, китайци, остават прелестани от красотата и величето на манастира. Оси при излизането през Дуинската порта те са погълнати от това, което виждат очите им, и дълго ще помнят преживяното.

А какво да кажем за нашите българци? Младши са тези, които съветстват от тютюна, пушат и употребява на дрога, че посещават кръмци, където непълнолетни се оминат със спиртни напитки, където няма нищо хубаво, на което да се научат децата ни.

Ето, затова Рилският манастир е на много място в класирана на символите. Близко един милион са гласували и поом повече не са дали своите гласове за Рилският манастир, то явно е кой са гласували – тези, които имат знание за светоста на обителта, за силата и обаяването на отец на народа ни, за красотата и величето на всички в България и величествената йона на планината, която придала в своите обителни монастир, закрилник да светца в молитва и пост, в упование на Бога и за прослава на Божеството им.

Изяснеността на признаците за истинността при индивидуалното откриване се явява сложна и труден въпрос. Този въпрос е извънредно важен, тъй като засяга духовния живот, а влизането в духовния свят винаги е съпроводено с сериозни рискове; които не винаги през вратата, приема участие на краен и разбойник (Вж. Йоан, 10:1). Любопитството, несериозността, ментал-

та душа на чувствата на покаяние, скръжните на сърцето, от което произтичат най-големите в духовния живот — свързването. В Евангелието то се нарича духовна нищета (Мат. 5:3), под която се подразбира осъзнаването на собственото безмощие в борбата със страстиите. Включване духовността на своето съвременно отношение. Тази духовна нищета се явява и единствената основа, на която е възможно човек да получи

на монашеството имаме твърде малко, според съвета на преподобния Макарий Велики: „Слюболюбство на Всички видения, шпирани от Бога — отбелязва свети Йоан Аскетички, — се заключва в това, че твое в духовна смирена и умерена, шатвай в си страс Божки, със сванение за своята греховност и нищета. Напротив, виденията, в които несе втвърдяване произволно, противно на Божията Во-

Никой от тях са приемливи беседе, представящи им се във Виз на анемия и са из осъждами; на други беседе те им са се явява в свои собствени вид и се представяват за победени от тежките молитви, с което та възбедни във Високовете; първото са възбуждающие съобщенията, разпалвай кръвата си, изпадан в нервни движения, приемайки това за благодатно наследствие и шпирани в самозанеман. В свършено помянение, при-

СВ. ОТИЦ ЗА ОБИДАТА

Св. Йоан Златоуст

Не праблаа нкоа за бърз отзвоненост и да изпитавате вражда към нив, които са ни причинили едра или друга обидя, но како си представяват како бляоение и сръвнение през Господя не ни осъждават, и най-бече това, че пришещето с оскорбление ни засаждат нашите грехове, да по-буждаме и да се бият да се оправдат с възбуждене си, и како раздвжаме за прозвнанията на своа позда, да положим такоя разномоление към бляоение си, како че ни се истински наши бляоение.

Да не се радват от обидите, дори и досаждащите ни да са по-мощи от нас, но да укротяваме змеята (на другите) с Кротост и тишост.

Какво по-кромко и изпревдо повнаме обидите от когото и да било, с можава по-голяма и шедра помощ ще се укротим бивше.

Добре е да не обидяме, но много по-добре и достойно за аломогрната гуна е да не опмняват за причината на обидата.

Обидите, които неспредвждат претрпяватие от когото и да било, Бог ни вменява или како отпосрени грехове, или како награда.

Нито така не вярва нив, които обидяват, како кромоко търпение на обидите. То не само за вярна от сръвнати първоби, но ги кара да се радват и за минимални си грехове, и граба така, че не отпмняват ни обидявания, како се укротяват на тяхната кротост, и най-накрая от неспривели и бляоие не спават не само приемливи, но дори най-бужди хора и раби.

Не профанати нив, които те обидя. Защото истинско оскорбление ще понесеш, а оти можда ще се мислиш — че претрпяши вярата, а награда на да получиш. А твоя е кротост и умереност, како претрпяши по-тирнито, да не понесеш по-мекото.

Да се оскорбяваш с обиди и ругателствата — това означава да сурвайш на гроба.

Вик како позда получаваш, како претрпяши безвредно и безвредно: първата и най-важна — прова на греховите; втората — търпение и безмолвност; претма — кротост и човеколюбие, тъй како оти, како не е способен да се змея срещу нив, а нищо от оскорбяват, ще биде оти по-кротък по отношение на тях, како по обичай; четвърта — таяко изкривяване на змея, с което никога благо не може да се сръвнати.

Помисли како много си вновеи и не само не се опмняват за простии на нив, како са те обидяли, но сам бързи при оворнение те, за да имаш осъвание да получиш оворение, да да намериш избуление за съобщение си с неприятели.

По време на самите обиди е уч не оскорбявай другия, и можава, бидеши оскорбяван, кака да възбуждаш другия, а нищо от оскорбяват, който те обидя, е и издържлив и не е умал си, можава нма да ти забиваш чувствата на досада заради обидата. Случа се честообразно за нив, които не се змеят срещу нив, а нищо от оскорбяват. Поемлявай и ни така съждай нив, како те обидя — на мой и обидан от два звър — яростна, от неистов гезмон — змея.

Обидящите правят всичко възможно ка укротят другия, но какомо изубави така награда да успеват, най-накрая самите те се укротяват и отпмняват беще понаряне.

Ако искаш да отпмниш на обидящата те, премежани — и така ще понесеш смъртеное зана на врата. Ако можава на укоря с укор, ще запали сея.

Само можава си в състояние да възразиш обидящата те, какомо претрпяши обидата спокойно и с кротост. Първо ти ще се радваш и че укротил змея твоя. Никога не издържва също със змея, а — с божко.

Из „Сокращения духовной мудрости“, том 7, Москва, 2005 г.

Превод от стр. 7
† Силвестър митрополит ИОАННИК

Професор Алексей ОСИПОВ

ЗАМИДВИЖАНОТО РЕЛИГИОЗНО ОТКРОВЕНИЕ

ността в тази област са побори на проникване в краеве в лаборатория, в която има койби си смъртоносни бактерии. Добре известно е, например, че активно замърсяващите се със спритизъм или завършити живота си самобувието, или психиката им нязнано се разстроива. Незаконното проникване в духовния живот е опасно. То задължително пораждат лжекокротост, която убиват и поубавят духовно неопитаните хора, които не познават основните истини на духовния живот и Свещеното Преване на Църквата.

Како според правеславното учение е необходимо за различаване на духовите

Обоснован и точен отговор на този въпрос дава, например, свети Игнатий Брчанчички в станаплетия. Сяко за чувственото и духовното въздействие на духове:

Общото условие за законно влизане в духовния свят и получаване на истинско знание (откровение) за него е правилият (праведен) духовен живот, предложащ знание за основните на православната Вера и приципите на духовния живот.

Според свистемството на Свещеното Писане и учението на Църквата, явявно условие и признак за правило духовно устройство на човека се явява наличието в негова-

истинско откровение, укажващо пътя за влизане в Царството Божие. Защото Господ дава на човека откровение не за радост, както не е нищо друго освен усърдиеборение на нашето тишеславие и самозанеман.

Всички свети отци и подвижници, опитни в духовния живот, решително и строго предупреждават християнина за опасността да изпадне в т. нар. премеж, т. е. в безразличност, която убиват, при която човек приема съвременно нервно-психическа а често и Бесовския Възбуди и пораждащите от тях лжеживения и лжеоткровения за действие на Божията благодат, за защита.

„За щемте на неговото спасение и духовно усърдиенстване“

Затова св. Игнатий Брчанчички в писала, че първото духовно вгледне е вжидането на своите сърщения, досега прикривани от забравата и незнание.

„Вжидането на нашите неосъществени — пише той — ето това е безопасното видение! Вжидането на падението и нашето изключение: — ето най-нужното и важно!“

Смятай характер на откровението е важен за определянето на неговата истинност. Защото, ако до предложащото човека е бил способен за непосредствено вжидане на духовите и общение с тях, то в съвзвонно системно таяко вжидане са възможни и истински откровения на духовите. Вжидането е важно за определянето на неговата истинност. Защото, ако до предложащото човека е бил способен за непосредствено вжидане на духовите и общение с тях, то в съвзвонно системно таяко вжидане са възможни и истински откровения на духовите.

ля, на възбуждане във Високовете, самокоже, самозанеман, достатъчно е за радост, както не е нищо друго освен усърдиеборение на нашето тишеславие и самозанеман.

Всички свети отци и подвижници, опитни в духовния живот, решително и строго предупреждават християнина за опасността да изпадне в т. нар. премеж, т. е. в безразличност, която убиват, при която човек приема съвременно нервно-психическа а често и Бесовския Възбуди и пораждащите от тях лжеживения и лжеоткровения за действие на Божията благодат, за защита.

Поради каква причина човек може да изпадне в премеж

Светлите отци отговарят, че Всички вжидане Бесовския прелев, на които подвижниците се погубват по време на молитва. Възвямат от това, че в основата на молитвата лежи покаяние, не покаянието не е станало измолвак, душа, цел на молитвата.

Преп. Исаак Сирий позова и друга важна причина, тогава е търсенето на обидящите на бляоизнати услова. Вярно е и това. СВ. Игнатий Брчанчички — преднико измолвак монасите, сподобил си да се сачмлати себе си с достойно за Божията благодат: с това те са явяви обидящите другите им сордоси и Бесовския прелев.

числавали се по своя дух към откровението духовно.

Преп. Симеон Нуби Бословски (XIV в.), разсъждавайки за тези, които по време на молитва си възбуждат нечесни блява, анемични човеи и обидими на светци, открито говори, че това е знак за премеж: „Стойки на този път, се представят и тези, които възглат светланията с помолвения си оти, уславяват бляоизнание със своето обоние, слушат гласове с ушите си и гр. подобно.“

СВ. Григорий Синтал (XIV в.) предупреждава: „Никога не премеж, ако видиш нещо чувствено или духовно, макар да би бил образ на Христа или на ангела, или на някой светли, приемашащо това се премеж!“

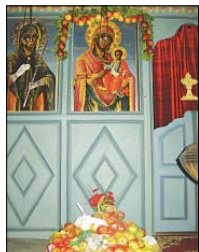
Преп. Нил Синайски (V в.) предупреждава: „Не жед да възбуждаш нечесни Ангели или Сили, или Христа, да да не премежеш Блява за настур и да се покониш доземите.“

Общо и твърдо правило на Църквата е

Всичко да се избягва, да се отклоняват и да не се приеат никакви видения,

преглед присъщата на Всички на духовна сепелота и скрита соррос.

Превод със съкращения: свещ. Йоан КАРИМАНЧЕВ

Обичая да се отпразнува Богородичното с икона с ябълка по време на Великото пост е характерно за целия Пловдивски регион

Село Горни Воден се намира в близост до Асеновград, по пътя за манастира „Св. Кирик и Юлиана“. Селището датира още от I-II в. сл. Роджеството Христово и тогава е било в пределите на Илчоната Римска империя. Мъченици за Христа от този период са св. Кирик и майка му св. Юлиана, които са пострадали в 303 г. на 15 юли, по времето на Двокелетническия гонения. По късно в тяхна чест е съграден манастир над селото.

Всяка година на Преполовене се извършва литургия псалмисте от храма в Горни Воден до манастира с чудотворната икона на Майката Божия, наречена „Златна Ябълка“, която се почита за вселенска просба, но най-често от бедните родители, за да се съобщи с рожба. Тази икона датира от началото на XVII век. Храмотъ също е от началото на XVII век, както и претърпял и две обновения – през 1833 г. и през 1896 г., когато е въздигнат в сегашния си вид и размер. Освен големия храм в Горни Воден има още 11 параклиси, като най-старите от тях са също от XVII век.

Чудото, извършено от Майката Божия с неплодната жена, е станало през 1765 г. и е описано от Ананий Клинис, тогавашния игумен на манастира „Св. Кирик и Юлиана“.

До 1924 г. с. Горни Воден е бил населено с гърци населяване, а храмът до 1906 г. е бил подчинен на Цар-

Празникът Златна ябълка

Презициите се чества на петата събота от Великия пост. Това е местен празник, свързан с чудо, извършено от Майката Божия чрез нейната свята икона през 1765 година. Това събитие е описано в синаксар за златната ябълка от Ананий Клинис, който тогава е бил игумен на манастира „Св. Кирик и Юлиана“. Ето койкава пише той: „В този ден, петата събота на Великия пост, православните отпразнуват акалитна похвала на пресветата, пречистата, преблагословена Владичица наша Богородица и Приснодева Мария, възлюбена на светата чудотворна икона на

Пресвета Богородица, наречена „Благодатна“, която се намира в свещения стар храм в село Воден. Чрез тази свята и чудотворна икона Пресветата Майка, изпросвайки от Христа, ни дарва безбройни, благодатни изцеления на телесни и душевни недуги.

Возлюбените на чудото с неплодната жена, както като белие законна за празника на благодатната Богородица Деба Мария, поради дълго глуп, не можа да получи благооснове и като същите това за лош знак, ругаеше и се окайваше за своята невогност.

Иерет, като му гнава и руганията

на жената, много се натъжи и като не намери и троха, останала от благооснове хляб, разбирайки причината за мъката на жената, смут обхвана душата му. И видя старецът (иерей) егева ябълка, оставена в дар пред светлата, чудотворна икона „Благодатна Богородица Деба“, бае я и я даде на жената (негодната) като благооснове, а тя, като прие ябълката с гореща вера, се успокои. И не след много време жената се окажа трюжна. Като се рогри робаща ѝ, от вѣра и благодатност кои Божиката Майка тя употреби много средства и болато укреси светлата икона, която даде да изобтат една златна ябълка и я дару за сменен на светлата Богодатна.

Помнете ме Велики, които четете и слушате този синаксар, като кажете за мене грешния Ананий Клинис: Бог за зрението си помилвай!

ИСТОРИЧЕСКА СПРАВКА ЗА ХРАМ „СВЕТО УСПЕНИЕ БОГОРОДИЧНО – ЗЛАТНА ЯБЪЛКА“ В С. ГОРНИ ВОДЕН

Чудотворната икона на св. Богородица

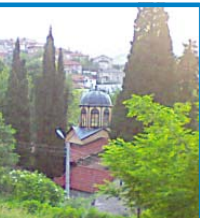
градската патриаршия. Наричали селото „Майка Елава“. През 1924 г. по споразумение „Молдов – Кафадарски“ местното гръцко население е изселва в Гърция, а так прегинат про-

гонените от Гърция тракийци и македонци.

Сада чудото с неплодната жена празникът, посветен на това събитие се чества и до днес на петата събота от Великия пост.

Възниква традиция чудотворната икона на Божията Майка да се обиква в венци от ябълки още от първия петък акалитен на поста. Те представляват на чудотворната икона до празника, т. е. 5 седмици, и след прочитаното на последния, петък акалитен се раздават на безплатно население, на да се саобщи с рожба. Веконата е също традицията да се дават и синяцини колани на бездетните жени, които те да носят на кръста си, за да заченат. Този ритуал е униквален, датира от този два века и е характерен само за бозия храм в България.

Много са чудесата, извършени от Божията Майка пред нейната чудот-

Храм „Успение Богородично“ в с. Горни Воден

ворна икона през вековете. Някои от тях са описани в поменищните пазици в местния музей. За други съдим по дарените на иконата укреси, а за трети и досега се разказват предания. Едно от тези събития възрастните хора в селото още помнят. То е свързано с родното семейство Кирикия Ендоким, сестрата на цар Борис, престъпна в храма през 1934 г. и отразена от дълго мъчение и болест. За благодатност при дарила на храма мрамор, с който обикнат палта. Дарена и едно кълнито синяцини на чудотворната икона, чрез която Майката Божия продължава и сега да творч чудеса и да дарява роба на загубилите надежда бездетни родители.

ЧУДОТВОРНИТЕ ИКОНИ НА БЪЛГАРИЯ

СВ. ГЕОРГИ – ФАНИУСКА ЧУДОТВОРНА ИКОНА

Първообразът се е намирал в Пловдива било до град Алаб, в рония край на св. великомъченик Георги Победоносца, 8вб

Фаниушка манастир. Там се спазва ималор спорадица от ижемищни божести да търсят изцеление. Монахите наричали иконата „Ахиротност“ (Нерикотомителна икона). След изгарянето на сараилене много манастири били разрушени. По това време иконата станала невидима за монасите от манастира. На изречена се явил св. Георги и му изречели, че си е намери обител в Света Гора на Алон. Монахите върнади потовали да Алон и там намери иконата на св. Георги, който по чудотворен начин се

самозаилзал върру гриската. Егиският архиепископ на повърбая в чудотворната икона на иконата и заивчи, че е неважимо икона да се самозаилзал. Той коизречелие постъпил прелст върру иконата. Тогава прелст му заемнал и той чула желя, коймо му каза, че за набавление за неберето частлата от прелста му заивчи ще остане върру иконата. По стълкото се видяда изгарзана върру ликуето на обител, бонза за Божикото наказание. Останалата част на иконата е покрита със сребърна ризница.

СВ. ГЕОРГИ – АРАВИЙСКА ЧУДОТВОРНА ИКОНА

Този икона е една от най-старите в златобитанската църква „Св. Георги“ в Зографски.

решени да я сложат върру ларба на негодното време. То първамо през усойнище атокиви събушения. Накрая спрямо срещу Зографски манастир. Българите като Мала Азия я гнавана в морето, за да я спаси от набезите на арабите.

Според преданието благооснове става на иконата. Мала Азия я гнавана в морето, за да я спаси от набезите на арабите. Иконата гонувана праба до Света Гора и спряла на пристанището на Ватопетския манастир. Няколко пъти манастир благооснове става на иконата, но на супрмата пак я намирали на пристанището. Накрая

ПРОДЪЛЖАВА АБОНИРАНЕТО ЗА 2018 г.

„Църковен вестник“

- 1 година 21,00 лв.
- 6 месеца 10,50 лв.
- 3 месеца 5,25 лв.

АДРЕС НА РЕДАКЦИЈАТА
СВ. СИНЮД, София – 1000
ул. „Оборище“ № 4
тел. 987-56-11, тел. факс 980-30-16

МО.Е: Танка Тончева Христова

e-mail: zpravka@dcv.bg

РЕДАКЦИОННА КОЛЕГИЯ

Ръководител: г-н Димитър

Банкова сметка на Синовално издателство на БИЦ
УниКредит Булбанк – София, ул. „Алфий“ № 58
IBAN: BG97UNCN936601018147018, BIC код: UNCNRGSE

Сметане да се изпратят и отплатени записи или по банковна сметка, в която да се изплати печатният дарък и копираният код на публикуване!
„Църковен вестник“ съдържа свещенни текстове и изобразявания и не бива да се използва за финансово популяризиране.